

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.Q.S.,** , nar. ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 18. 8. 2017 domáhal vydání rozsudku, ve kterém soud žalovanému uloží povinnost vydat do třiceti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci správního řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky. Dále žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně, tedy Ministerstvo vnitra ČR, vydalo v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území ČR dne 17. 10. 2016 rozhodnutí č. j. OAM-3232-14/DP-2016, kterým bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno. V řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodla dne 6. 6. 2017 pod č. j. MV-159525-6/SO-2016 tak, že prvostupňové rozhodnutí se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 6. 2017.

Jelikož správní orgán I. stupně po vrácení věci nerozhodl ve stanovené lhůtě, obrátil se žalobce dne 7. 7. 2017 na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „Komise“) jako na nadřízený správní orgán s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu ust. § 83 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Komise však o této žádosti nerozhodla.

Jelikož žalovaný do podání žaloby nevydal v předmětné věci rozhodnutí, navrhl žalobce, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, a povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není a nebyl nečinný. V předmětném řízení zkoumá, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení pobytového oprávnění a provádí šetření a dokazování ve věci. Dne 16. 8. 2017 žalovaný vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení zákonem požadovaných podkladů, a téhož dne usnesením č. j. OAM-3232-25/DP-2016 přerušil řízení dle ust. § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalovaný dále uvedl, že na základě žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti vydala Komise dne 14. 8. 2017 pod č. j. MV-87643-2/SO-2017 opatření proti nečinnosti, ve kterém žalovanému přikázala vydat ve věci žalobce rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od doručení opatření. Dle názoru žalovaného však nebylo možno vydat opětovné rozhodnutí, neboť lhůta pro vydání nového rozhodnutí (po zrušení a vrácení Komisí) dosud neuplynula (činí 270 dní), když žalovanému bylo zrušující rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017 doručeno dne 21. 7. 2017.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako předčasnou dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) odmítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodoval soud na základě skutkového stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí soudu, a rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s., „[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu, nebo jiný právní důsledek.“.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředek k ochraně proti nečinnosti, které zákon předpokládá, konkrétně podal dne 7. 7. 2017 ke Komisi žádost o opatření proti nečinnosti, jak předpokládá výše citované ust. § 79 odst. 1 s.ř.s.

V projednávané věci bylo správní řízení zahájeno okamžikem podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 25. 1. 2016.

Dle ust. § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

Žalovaný ve věci rozhodl dne 17. 10. 2016. Jeho rozhodnutí však bylo následně zrušeno a věc vrácena k dalšímu jednání rozhodnutím nadřízeného správního orgánu - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2017 č. j. MV-159525-6/SO-2016, které nabylo právní moci dne 7. 6. 2017. Žalobce se domnívá, že lhůta určená žalovanému pro vydání rozhodnutí (poté, co mu byla věc nadřízeným správním orgánem vrácena) již uplynula, aniž by žalovaný toto rozhodnutí vydal. Z tohoto důvodu je žalovaný dle názoru žalobce nečinný. Pro rozhodnutí věci je tedy nutné posoudit, v jak dlouhé lhůtě je žalovaný povinen rozhodnout poté, co mu byla věc vrácena k novému projednání nadřízeným správním orgánem. Touto problematikou se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2017 č. j. 5 Azs 151/2017-23, ve kterém mimo jiné uvedl: „[p]okud je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Byť tedy správní orgán I. stupně nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely posouzení lhůty k vydání rozhodnutí vycházet z toho, že lhůta běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. ... Z textu § 169 zákona o pobytu cizinců a s přihlédnutím k jeho smyslu a účelu je zřejmé, že zákonodárce se odchýlil od obecné právní úpravy a poskytl správnímu orgánu dostatečný časový prostor, ve kterém bude možné učinit úkony a opatřit podklady nezbytné pro řádné posouzení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. ... Opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a následné hodnocení zjištěných skutečností může být časově náročné, a to tím spíše, je-li žádost podána

na zastupitelském úřadě v cizině, jako tomu bylo také v nyní projednávané věci (stěžovatel svou žádost podal v Hanoji). Náročnost posouzení (časovou i věcnou) přitom nelze a priori vyloučit ani po zrušení prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem pouze na základě argumentu, že správní orgán I. stupně již některé úkony učinil v řízení předcházejícím řízení odvolacímu, v němž bylo jeho rozhodnutí zrušeno.“ Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2011 č. j. 2 Ans 11/2011-95 či v rozsudku ze dne 26. 2. 2010 č. j. 5 Ans 6/2009-82. S výše uvedenými názory Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje a s ohledem na výše uvedené konstatuje, že okamžikem nabytí právní moci zrušovacího rozhodnutí začala správnímu orgánu I. stupně běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy lhůta v délce 270 dnů. Jelikož zrušovací rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2017, lhůta dle ust. § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v délce 270 dnů ještě neuplynula. Tato lhůta uplyne nejdříve dne 5. 3. 2018. Žalovaný tak nebyl a není ve věci žalobce nečinný.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal podanou žalobu důvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Na okraj soud podotýká, že podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164) posouzení skutečnosti, zda je správní orgán nečinný, je otázkou důvodnosti žaloby a součástí rozhodnutí ve věci samé a nikoliv otázkou naplnění podmínek řízení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl, a nikoli odmítl dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., jak navrhoval žalovaný.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 20. listopadu 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.